

**ВАЛЕНТИН ПОПОВ - БОТАН
TERRAE FILIUS**

chitanka.info

TERRAE FILIUS^[0]

Пътят е прав. Простира се в равнината и не кривва дори с градус наляво или надясно. Пътят е изпънат като натегната струна на китара. Аха-аха и да зазвъни. По него се валят боклуци, хартии, смачкана пластмаса, изкорубени мебели, скъсани дрехи, тук-там валма бурени, а понякога и хора. Паднали или загубени. Хора без път, нищо че са на него. Хора, които се лутат. Луди хора, които скубят коси и крещат към небето. Други хора, които човъркат с пръст кожата си, правят рани, в които бъркат и после облизват кръвта. Правят крачки, а после пак сядат, за да повторят процедурата. Най-хубава е нощта, когато става хладно, звездите обсипват небето с тлеещи светлинки, а в далечината се чува лаят на хиените, воят на койотите и от време на време рев на лъв или друг едър хищник. Помня деня, когато тръгнах. Беше есенен ден в началото на ноември. Времето бе тихо, спокойно и мирно. Листата се отрупваха с разноцветна премяна. Като при последно причастие. Край пътя вирееха хризантеми, божури и „семеино щастие“. Знаете ли го това цвете — розови цветчета с форма на сърчица. Чувах се ангелогласни трели. Небето бе синьо. Толкова синьо, че ако застанеш на ръце, все едно се къпеш в морето. В такъв ден тръгнах. Поех по пътя. След време се появиха първите хора, които се движеха срещу мен. Те ме обградиха и започнаха да ме поучават. Това какво е, онова какво е, това какво значи, онова какво значи, къде е пътят, завива ли или не, има ли шосета до него и как се стига до края му. Изслушвах ги, някои даже разбирах, но продължавах все напред. Не бързах. Знаех, че пътят е тук, че е за мен и че един ден все ще стигна до края му. Интересно ми е какво има там. Дали има огромна светлина, нещо като слънце, но земно такава. Дали има мистичен град с високи стени, кули с бойници на тях, къщи с бели варосани стени и островърхи покриви. Дали пък няма огромна бездна, от която надничат

всякакви гнусни твари, всички страхове и болести, а полуразложени ръце се протягат към мен и ме дърпат надолу, за да ме завлекат и нахранят. Може да има и безбрежен океан, на чийто бряг ме очаква лодка, която да ме понесе по гладката водна повърхност към непознати светове. Надявам се да е град — светец и топъл. С калдъръмени улици, малки бели къщи с дворове и много цветя — хризантеми, рози, невени, божури, „семеино щастие“, кокичета, теменужки, нарциси... И до всяка входна врата да водят четири-пет дървени стъпала. Дядовци и баби да седят на пейките и да си говорят спокойно, усмихнати и щастливи. Надявам се, че няма да има деца. Не може да няма, но се надявам да са съвсем малко. Ще ми се целият град да е населен само с възрастни хора.

Но да се върна на пътя. Вървах бавно и що-годе спокойно. Имаше изненади, но не и сътресения. Знаех, че няма всичко да е гладко и по вода, но вярвах, че ще се справя. Човек не трябва да се отказва, когато знае, че е стъпил на верния път. Трябва да върви стъпка след стъпка, ляв крак след десен, да не брои крачките, да се оглежда и попива света, защото е шарен. И защото не знае какво го очаква в края на пътя. Там, където има всичко и няма нищо. Не трябва да очаква нищо, защото почти никога не се получава. Даденост и бreme вървят ръка за ръка като две близначета. Точно както са Съдбата и Смъртта. Едната в червена рокля, а другата в черна роба.

Видях ги неведнъж да минават покрай мен. Видях ги как прегърнаха един мъж с трескав поглед и нервни тикове.

Доста хора се движеха по-бързо от мен и ме подминаваха. Един от тях изглеждаше така, сякаш е много болен. Слаб, изтощен, потен и с нездрав жълтеникав тен. Но бързаше, подмина ме. Привикнах се след него:

— Човече, накъде бързаш? Не знаеш ли, че краят на пътя е винаги там. Всички ще стигнем.

— Глупак. Първите са първи винаги — изсумтя той и пестеше глътките въздух.

После го видях. Бе паднал по очи. Прах бе залепнала по потния му врат. Едната ръка бе протегната и изпъната напред, а пръстите бяха свити като нокти на орлова птица. „Ето, виждаш ли, че няма смисъл да се бърза“, казах му аз. Наведох се, хванах го за краката и го издърпах

встрани от пътя. Натрупах камъни върху болното му и вече ненужно тяло. А хората вървяха, гледаха ме и се чудеха защо си губя времето.

По-нататък видях две жени, които се дърпаха и скубеха. Отидох и им казах:

— Какво делите сред тази пустош?

— Махай се! — отвърна ми едната, — изгубихме се. Тая ме поведе по този път, а аз не искам!

Тя беше с дълги червени нокти, ярко червило и тежък грим, който се бе разтекъл от жегата. Вече приличаше на клоун след представление. Другото момиче носеше зелена тениска, камуфлажни панталони и маратонки. То се усмихна и каза:

— Пътища много, но този е най-пряк.

Маникюрът изсъска:

— Не искам най-пряк, искам най-лесен. Защо изоставихме магистралата? Там беше лесно. Взимаха ни, носеха ни на ръце, а тук. Пфу!

— Няма лесен път. Лишаваш се от себе си, оставяйки се лесното да те подведе.

Тръгнах. Знаех, че няма да се разберат. Или щяха да се избият, или да продължат разделени. Но никога нямаше да продължат заедно и ръка за ръка. Затова целунах и двете по страните и им обърнах гръб. Раницата ми бе лека, не носех излишен багаж. За какво ми е.

Слънцето залязваше. Някои от пътуващите вече се отбиваха встрани от пътя, разпъваха палатки, палеха огньовете. Реших да походя още малко. Тъкмо времето се разхлаждаше и ставаше по-приятно. Видях как един се отдалечава и тръгва през пустошта. Може би се надява да хване някакъв дивеч за храна. Други просто седяха на земята, или само лежаха впили поглед в космоса. Дали се питаха оттам ли сме дошли? Дали искаха да полетят отново и да намерят нов дом, нов рай? Или просто оставяха телата си да почиват, за да могат да бързат на следващия ден към това, което е неизбежно.

Спрях край един висок бурен и се заслушах. Чувах тих плач. Разтворих листата му и видях малко бяло вързопче. Взех го и развих плата. Отвътре ме гледаха изцъклените очи на малко пеленаче, отдавна мъртво. Извиках към небето. Дойдоха още хора. Някои цъкаха с възмущение, други си тръгнаха явно незаинтересувани. А аз държах това малко дете, което си бе отишло скоростижно. А как го чух да

плаче, след като бе мъртво от доста време, не знаех. Прегърнах го и със сълзи на очи го целунах по челото. Затворих очичките и го положих на раницата си. Изкопах дупка и го погребях. До мен през цялото време остана една луда жена, чиито брътвежи не спираха. Болката ми бе толкова голяма, че ми искаше да бръкна с ръка през кожата си, да извадя сърцето си, да го ударя в земята и после да го стъпча и изгоря. Няма такава болка уверявам ви.

Първите слънчеви лъчи ме погалиха седнал пред купчинката камъни, обронил глава със сухи зачервени очи. Знаех, че в града накрая ще има и деца. Знаех си!

Срещах и големци, които се движеха със свитата си. Най-често ги носеха на носилки едри мъжаги или пък им теглеха каляските. Защо тези хора се оставяха да бъдат роби, да служат за целите на други, като всички вървахме по пътя? Защо не захвърлят носилките и не тръгнат напред сами? Бързаха всички. Рядко аз настигах някого. Само веднъж настигнах един младеж с патерици. Куцаше едва-едва и често спираше да си почива.

— Искаш ли да повървя с теб? — казах му.

— Няма ли да те забавя? — отвърна ми той.

— Че аз не бързам — усмихнах се.

Тръгнахме заедно. Разбрах, че е студент. Учил за ветеринарен лекар, но катастрофирал с мотор и оттогава бил недъгав. Това ми каза — „недъгав“. Обичал едно момиче, но тя останала в родния му град и там се отдала на лесен живот. Дискотека, забавления, не искала да ходи в големия град с него и той я оставил. Тогава се случила и катастрофата с мотора. Изпуснал изпити, година, две, докато се лекувал. Накрая се отказал. Отишъл на мост и тръгнал да скача, когато едно отче спряло до него и му рекло, че Бог ще го накаже загдето посяга на този си дар свише. Момчето се ядосало и бутнало свещеника, а после скочило. Засмяхме се. Нощувахме заедно край огъня. А на гости ни дойдоха койоти, търсеци храна. Прогоних ги с викове и една главня.

— Щяха да ме изядат, ако бях сам!

Така беше.

На сутринта отворих очи и видях, че го няма. Скочих, събрах багажа и тръгнах. Погледнах назад и видях една точка, която куцука обратно по пътя. Защо се връщаше? За да спаси свещеника или

любимата си? Дали щеше да завърши медицина? Дано успее. Добър човек беше. Помахах му, макар че едва ли ме виждаше и тръгнах. Не виждах ни дърво, ни сянка, навсякъде жаркото слънце изгаряше света. И тогава я видях в далечината. Една горичка. Просто няколко дървета. Излязох из пътя и се отправих през пясъците и бурените натам. Сторило ми се беше, че е наблизо, но се оказа, че пейзажът залъгва. Вървах почти цял ден, докато стигна до дърветата. Надникнах в сенките, прегърнах един ствол, целунах корените. Чух шум, който бях чувал веднъж като дете, но още го помнех. Изтичах по посоката му и видях реката. Съблякох се и скочих в нея. Неописуема радост обля цялото ми тяло. Прохлада и наслада ме прегърнаха. Извиках от радост и започнах да пляскам. След това пийнах от водата. Изтегнах се на брега гол-голеничък и се загледах в небето. Не ми се ставаше да паля огън, макар че вече ставаше хладно. Не ми се играеше играта на оцеляване. Тогава чух глас:

— Нали нищо няма да ми направиш?

Надигнах се на лакът и я видях. Най-красивото същество на света — от реката се подаваше наполовина една русалка. Красиво, нежно лице със сини или пък зелени очи, дълга вълниста руса коса, нежни ръце, малки гърди и розова, почти прозрачна кожа.

— Нали? — повтори тя въпроса си.

— Няма, не се страхувай!

Тя се надигна на ръце на брега и изпълзя от водата. Видях рибешкото ѝ тяло, покрито с малки светлосиви люспи, които бляскаха на звездната светлина с всички цветове на дъгата, преливаха един в друг и танцуваха магично.

— Отдавна не съм виждала никого тук — ми каза тя.

— Всички бързат — отвърнах ѝ.

— А ти защо не бързаш, страннико? — усмихна се някак съвсем леко, но гората избухна в светлина, озарена от чистота ѝ.

— Защо да бързам, русалке, все ще стигна там, където трябва да стигна. А тук е толкова хубаво. Искам да остана тук.

Огледах се. Красота и спокойствие ме обладаха и душата ми се отпусна на влажния горски мъх. Русалката дойде до мен и сложи глава на рамото ми.

— За първи път съм с човек... — изчерви се тя.

— А аз за първи път с русалка! — погалих косата ѝ и допрых устни до скулата ѝ.

Тя се усмихна. Спахме прегърнати и влюбени. Бях сигурен, че това е истинската любов.

На сутринта първите лъчи, погалили лицето ми, ме събудиха. Прегърнах русалката. Кожата ѝ бе суха, не така хлъзгава като вчера. Събудих я:

— Време е да отидеш в реката. Не искам да страдаш.

Тя ми отвърна, че не иска да свършва този момент.

— Никога не съм се наслаждавала на слънцето през деня. Винаги съм се крила в дълбините. Искам да остана с теб!

— Не можеш! Виждаш ли, ще умреш, ако останеш на слънце.

— А ти няма ли, ако влезеш в дълбините?

— Ще умра. Затова ще те чакам тук, на брега. И довечера пак ще излезеш и ще се любим!

Тя се усмихна. Вдигнах я на ръце и отнесох до реката. Целувах дълго устните ѝ и я пуснах във водата. Тя се показа и ми махна с ръка. После плесна с опашка и се скри в речните дълбини. Аз взех раницата си и тръгнах. Не можех да остана, щях само да я нараня и излъжа. Противоестественно е човек и русалка да бъдат заедно.

Въздухът бе невероятно чист и свеж, след като преваля летен дъжд. Освежи ме, а и хората, които срещях, изглеждаха някак почисти. Усмихвахме се един на друг и се поздравявахме. Даже видях няколко групички от хора, които разговаряха, сочеха белите пухкави облачета и се смееха. По-нататък момче и момиче се целуваха, а след тях срещнах двама старци, които вървяха ръка за ръка и се подкрепяха. Старостта ги надвиваше, но взаимната опора и любов позволяваше да се любуват на света около тях. Поздравих ги и затичах напред. Усещах, че краят е близо. Косъмчетата ми настръхваха. Очаквах да видя Белия град. Пред мен имаше леко възвишение, а от двете страни на пътя високи планини, чиито върхове се криеха в облаците. Въздухът бе станал леко хладен, затова търках от време на време ръцете си. С нетърпение изкачих възвишението. От другата страна обаче, нямаше град. Докъдето ми стигаше погледа леки вълнички къдреха повърхността на огромно езеро или море. Във въздуха се носеше свеж, пролетен аромат, но липсваше дъха на солена вода. Нямаше ни повеи от вятър. Само едно усещане за спокойствие, мир и хармония. Имаше

огромно езеро или море. Пътят свършваше на брега му. Спрях изумен. Накъде?! А сега накъде? Примигнах. Огледах се. Бях сам. Досега около мен вървяха хора, а тук бях сам. А не се бях отклонявал от пътя. Затворих очи. Свалих раницата и я пуснах на земята. Съблякох блузата си, а после и обувките. Свалих панталона и бельото си. Все така със затворени очи тръгнах напред. Водата докосна пръстите на краката ми, после глезените... Вървах бавно и уверено. Водата бе студена и се плъзгаше все по-нагоре и по-нагоре. Стигна прасците ми, после бедрата, кръста, гърдите, брадичката ми... Изгубих дъното и заплувах. Обзе ме странно спокойствие. Плувах, докато можех, а после се отпуснах. Потънах. Въздухът ми свършваше. Болка избухна в белите дробове. Поех въздух, но нагълтах вода. Давах се. Давех се. Въздух. Помощ. Въздух!

Болка!

Изгаряща студенина!

Въздух!

Повече не можех да издържа, рязко се опитах отново да поема въздух и тогава...

Тогдава чух плач и далечен глас:

— Честито! Момче е!

Плачът идваше от мен!

[0] Дете на земята (лат.). ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.